

CLUB DE LECTURA TERTÚLIA

"Els vells amics"
de Sílvia Soler

Dijous 19 d'octubre
19.00 h

Llibreria ALIBRI
(c/ Balmes, 26)

Sílvia Soler i Guasch

Figueres, 1961. És escriptora i periodista.

Es va llicenciar en ciències de la informació. Al llarg de la seva trajectòria laboral ha exercit de redactora de programes de ràdio i de col·laboradora en diferents mitjans de comunicació com Catalunya Ràdio, Televisió de Catalunya i el diari Ara.

Ha escrit la col·lecció de contes *Arriben els ocells de nit* (1985) i les novel·les *El centre exacte de la nit* (1992), *El son dels volcans* (Columna, 1998), *L'arbre de Judes* (Columna, 2001), *39+1*, *L'edat en què una dona sap que l'home de la seva vida és ella mateixa* (Columna, 2005) i *39+1+1, enamorar-se és fàcil si saps com* (Columna, 2007).

Sílvia Soler és coautora de l'obra *Ramblejar* (1992), un viatge a través de la història de les Rambles de Barcelona. Amb la seva novel·la *Mira'm als ulls* va guanyar el premi Fiter i Rossell el 2003. Amb *Petons de diumenge* (Columna, 2008) va guanyar el premi Prudenci Bertrana 2008.

Els vells amics.

Columna Edicions, 2017.

Cinc estudiants de Belles Arts viatgen a París per visitar la gran exposició que es va fer sobre Gauguin al Grand Palais a fi nals dels anys vuitanta. Aquell viatge, de només quatre dies, els durarà tota la vida. En Marc, la Lídia, en Mateu, l'Ada i en Santi teixiran, a partir d'aleshores, una amistat que sembla indestructible i que els mantindrà ancorats als vells temps, als anys dels grans anhels. Els protagonistes, però, entendran aviat que tan difícil és mantenir-se fidel a la vocació artística com renunciar-hi. I la vida, que cada vegada es torna més exigent, acabarà posant-los a prova. *A Els vells amics* Sílvيا Soler s'endinsa en l'apassionant aventura que suposa la recerca del sentit de la vida i ens mostra per què l'amistat és un valor que cal preservar per sempre.

De vegades pensava que potser, en realitat, ja no érem amics, però que estàvem sentimentalment lligats a aquella amistat que, durant anys, ens havia sostingut. Potser ja no estàvem pendents els uns dels altres, però ens negàvem a deixar de veure'ns com un conjunt. Era com si, quan érem joves, un artista fabulós ens hagués immortalitzat en un retrat de grup i tots estiguéssim enamorats d'aquella pintura.

